

stellig Form for den samme Tanke, idet det ærede Medlem udtalte som sin Overbevisning, at det var Meningen, at denne Lovlige saa vel som de følgende Love ikke skulde fremmes her i Landstinget. Ogsaa med Hensyn til de sidste Udtalelser kunde jeg henholde mig til, hvad der er sagt tidligere, thi det, som er sagt her i Dag, blev ogsaa sagt i Fjor, og det foranledigede mig, da jeg tog Ordet i Fjor, til nogle omstændelige Udtalelser om, hvorledes Tingets Stilling formentlig burde være til disse Love, hvorledes den ganske naturlig havde udviklet sig. Jeg skal derfor heller ikke komme udførlig ind paa Sagen, men jeg tror dog, at jeg her, skønt jeg her ogsaa maa gøre mig skyldig i en Gentagelse, maa sige nogle faa Ord. — Naar man spørger om, hvad Meningen er, om de provisoriske Spørgsmaal skulle hvile, saa er det jo meget let at svare derpaa, thi Svaret maa jo ganske simpelt hen være nej. Det er naturligvis ikke min Mening, at de skulle hvile, Sagen skal jo fremmes, og det ligger i, at en provisorisk Tilstand kan ikke være evig, den maa man en Gang komme ud af. Men Spørgsmaalet er jo, naar dette overhovedet kan lykkes, navnlig naar det ikke er een Faktor, men forskellige Faktorer, paa hvem det beror. Det, som ligger til Grund for alle disse Spørgsmaal, er jo, som det ogsaa blev udtalt af den sidste ærede Taler, om Loven i Lar skal komme over i det andet Ting. Det er jo umuligt for mig at sige noget aldeles afgørende derom, jeg kan kun udtale min Opfattelse af, hvad der i det hele taget er fornuftigt fra Landstingets Side, naar det vil søge at ramme Folkets, Landets og Lovgivningsmagtens Tarv, og i den Henseende kan jeg ikke se med andre Øjne paa Forholdet nu, end jeg gjorde i Fjor og i Forfjor. Sagen er jo den, at foreløbige Lovforslag, der i Henhold til Grundlovens § 25 forelægges for Rigsdagen, i Reglen ikke blot indeholde — og navnlig ikke gøre det i det her foreliggende Tilfælde — en Opfyldelse af den nævnte Grundlovsparagrafs Paabud, men tillige Forslaget til en definitiv Ordning, som skal træde i Stedet for den foreløbige. Naar det er Tilfældet, saa maa jo ethvert Ting tage under Overvejelse, hvorledes det vil stille sig med Hensyn til den fremtidige Ordning. Naar det sidste ærede Medlem dolerede over, at dette Ting beholdt disse Love og derved forhindrede dem fra at komme til Behandling i det andet Ting, saa er denne Tanke allermindest begrundet fra det ærede Medlems Side, idet han accentuerede; at den første Side af foreløbige Loves Forelæggelse, som jeg omtalte, ikke her er til Stede, fordi de

foreløbige Love ikke mere eksistere, saaledes at det kun skulde være et almindeligt Lovforslag, som her foreligger. Hvorledes skulde saa dette Ting her kunne have tabt sin Ret til at behandle dette Lovforslag paa samme Maade som andre Lovforslag og fremme det eller lade det hvile, det sidste mulig fordi Tidspunktet ikke er kommet til at fremme det. Og jeg vil tage alle Lovforslag som en Helhed og sige, at efter min Opfattelse af de foreliggende Lovforslag som værende baade det ene og det andet, saa kan jeg ikke se, at den Omstændighed, at Lovforslagene indeholde en Opfyldelse af Grundlovens § 25, skulde kunne berøve dette Ting Retten til at behandle dem efter de almindelige Regler og saaledes, som Tinget finder for godt. Men det er i og for sig et aldeles underordnet Punkt, det, som er det væsentlige, er, at vi maa huse paa, at disse foreløbige Love ikke kunne betragtes selvstændigt for sig saaledes, at man kan sende den vedtagne Lov over i det andet Ting og overlade den til sin Skæbne, saaledes at der, hvis det ikke førte til noget Resultat, heller ikke var stort tabt derved. Disse Love, Spørgsmaalet om deres Fremtid og hvad der skal træde i Stedet for dem, er et Led i den mangeaarige Kamp, som har bestaaet mellem de to politiske Partier her i Landet, og som har faaet det store Omfang, fordi det ene Parti har Flertal i det ene Ting, det andet i det andet. Det er et Moment, som man dog maa tage Hensyn til.

Naar jeg i Fjor omtalte, at der havde udviklet sig en modus vivendi mellem de to Ting, som var foranlediget ved, at man fandt det rigtigst, medens man søgte paa de øvrige Punkter, hvor der bestod en Modsætning mellem de to Partier, at komme til Resultater, saa foreløbig at lade de provisoriske Love hvile, som det første ærede Medlem udtrykte sig, kan den sidste ærede Taler meget vel benægte Rigtigheden heraf ved at sige, at det er det andet Ting ikke gaaet ind paa. Det er overmaade let for ham at gøre dette; thi det er just det særegne ved en modus vivendi, at den ikke knytter sig til mundtlige Overenskomster, men at det er noget, man kan slutte sig til, efter hvad der foreligger. At de to ærede Medlemmer, som havde Ordet, og deres Meningsfæller ikke billige en saadan modus vivendi, er nok som bekendt, men jeg tror, at Forholdet er det, at der i begge Ting er et Flertal — der altsaa bestemmer Tingenes Beslutninger — som er enigt om, at det vilde være det mest uheldige og forværrelige, der kunde ske i dette Øjeblik, om man vilde sende ikke saa meget Loven om Kriminal- og Politiretssæstæfninger,